

„Výjimečný příběh žen, které se nebály žít naplno“
Sunday Times

Tamara Colchesterová

SRDCE JE POHŘEBIŠTĚ LÁSKY

sofa
books

SRDCE JE
POHŘEBIŠTĚ
LÁSKY

Tamara Colchesterová

**SRDCE JE
POHŘEBIŠTĚ
LÁSKY**

*sofa*books

Tamara Colchester

Srdce je pohřebiště lásky

Z anglického originálu *Heart is a Burial Ground*

přeložila Kristýna Kučerová

Návrh přebalu Diana Delevová

Redakce textu Dana Packová

Sazba a technická redakce Renáta Plíšková

Vydalo nakladatelství Sofa Books roku 2019

Elektronické formáty připravil KOSMAS, www.kosmas.cz

Vydání první

ISBN 978-80-88250-25-8 (váz.)

ISBN 978-80-88250-27-2 (epub)

ISBN 978-80-88250-28-9 (mobi)

ISBN 978-80-88250-26-5 (pdf)

© Sofa Books, 2019

Copyright © Tamara Colchester, 2019

Translation © Kristýna Kučerová, 2018

First published in Great Britain 2018 by Scribner,
an imprint of Simon & Schuster UK

*„Le guerre non fanno la pace,
i popoli fanno la pace.“*

*Válka netvoří mír,
tvorí jej lidé.“*

Caresse Crosbyová

Prolog

Toto je příběh ženy, kterou jsem nikdy nepoznala, a životů, jež stvořila. Zkoumala jsem jej zvenčí a domýšlela zevnitř.

Jako bych se ocitla v přízemí vysokého domu, v němž ona obývá horní podlaží. V patře nade mnou žije má matka. V poschodí nad ní moje babička.

A úplně nahoře, v nemožně velkých pokojích, jež protíná slunce a stín, žije moje prababička Caresse.

Toužím se vypravit nahoru a tam se s ní setkat. Kéž bych mohla zavítat do jejího příbytku. Světla se rozsvěcují a zhasínají. Dolů se nesou zvuky (často jen škrábavý zvuk jehly gramofonu, která se točí pořád dokola), občas hlasy – smích, co by mohl být výkřikem mořského ptáka, vysoký vzlyk, který se zarputile drží jediného tónu –, ale stejně tak to mohlo být jen skučení větru. Bouchnutí dveří, jimiž tento vítr pohnul a sám sebe udivil ve vlastním tichu.

Ale většinou tam není nic.

Když se jí ptám, popisuje má matka věci nejlépe, jak může. Jenomže jí přitom občas zchladnou ruce, když se mě dotkne, a já na ni nechci tlačit.

A tak se s nimi potkávám uvnitř. Tyhle ženy žijí v mé krvi, v mých kostech; nemám na výběr. Nechám se vést pocitem, intuicí a bloudím zarostlou zahradou vlastní fantazie, kde se do výšky pnou dávno vyprávěné a zapamatované příběhy. Na tomto soukromém rodinném pozemku mohu nerušeně pátrat, daleko od chladných faktů a předepsaných cestiček chronologické posloupnosti, v temných koutech, kam nikdo nechodí. A tady mohu sbírat poházené kamínky, napolo skryté

v minulosti, které stejně nikoho nezavedly domů, a skládat je před sebou tak dlouho, dokud se nezačne vyjevovat vzor – mozaika útržkovitých obrazů odlitá v tvrdém světle mé přítomné zkušenosti.

Popíšu ji nejlépe, jak umím.

Toto je jejich příběh.

Anebo jen můj.

Začněme. Znovu.

Hotel des Artistes, New York 1929

Museli vyrazit dveře, aby se dostali dovnitř.

A našli je – leželi oblečení jako bratr a sestra, jen nohy měli bosé a její punčochy na podlaze připomínaly dvě hromádky svlečené hadí kůže. Při pohledu na vytetovaná slunce na jeho dlouhých, měkkých chodidlech policisté povytáhli obočí, ale k hovoru je přiměly až nehty na nohou, které měl nalakované okrově žlutým odstínem. Psali o tom ve všech novinách, jako by to něco znamenalo, jako by to byla stopa, nebo to dokonce něco vysvětlovalo. Mnohým to stačilo jako důkaz. **SPOLEČNÁ SEBEVRAŽDA BOSTONSKÉHO BANKÉŘE A JEHO NOVOMANŽELKY**, hlásaly titulky.

Jenomže se ve dvou věcech spletli.

Harry byl básník, nikoli bankéř a ta dívka nebyla jeho manželka.

Roccasinibalda, Itálie 1970

Sakra. Věděla, že si má vzít kabát.

Diana práskla dveřmi auta a umlčela tak muže, který drmolil na předním sedadle. Zvedla oči ke stěnám hradu, které se tyčily na nízké hoře, a cítila, jak se ve větru, který jí vniká pod šaty, chvěje jako vrcholky cypřišů, jež vykukovaly nad cimbuřím. Ten zvuk se nesl z lesa rostoucího na okolních kopcích jako šumění řeky, Diana otočila hlavu a nasála vzduch. Někde pálili suché listí, silný zápach se jí rychle vpíjel do vlasů a měkké vlny kardiganu.

Ve větru se třepotala bílá vlajka.

Ona má vlajku? Ježíšikriste. Fajn, čím dřív to tady dám do pořádku... tím dřív budu moct odjet, pomyslela si. Objala si trup pažemi. Proč je krucinál tak strašná zima?

Otevřely se druhé dveře auta a vystoupil muž. Pořád ještě řečnil. „Budeme na to muset opatrně. Tvoje matka je velmi...“

Diana pohlédla právníkovi do tváře, stále ještě pomačkané spánkem, a všimla si šedého chlupu, který mu trčel z ucha. Hnusilo se jí, když na lidech viděla stopy po předchozí noci.

„To stačí, Roberto. A krom toho,“ naklonila se k němu přes střechu auta, „dřív ses o takové věci nestaral, ne?“

Očima zabloudil k hlubokému výstříhu jejích šatů. Obrátila oči vzhůru – jak laciné – a vykročila k ohromným dřevěným dveřím, které na ně již čekaly otevřené dokořán.

„Pro koho to bylo tentokrát?“ Diana seděla v nízkém křesle u matčiny postele s pohledem upřeným na své ruce. Na jejich hřbetech se rýsovaly bledě hnědé skvrny – od slunce –, natáhla prsty a zálibně se na ně zadívala. Pořád dost dobré.

„Pro všechny ty mladé,“ opáčila matka s ospalým bostonským přízvukem, protáhlym a elegantním jako křivka Back Bay, dnes maličko zhrublym jako kočičí zamručení, a opřela si hlavu o naskládané polštáře. Diana uhodla, že se oči za tmavými skly zavřely a matka se pokouší upamatovat. „Rozhodli jsme se uspořádat maškarní bál a objednali jsme obrovský dort s cukrovou polevou a maličkými vlaječkami všech zúčastněných národností.“

O půlnoci jsme ho obřadně rozkrojili a všechna království se zhroutila do sladšího světa. Každá dívka měla u talíře jóni vytesanou z růžového mramoru – vytvořila je naše nová, nesmírně osvěžující umělkyně z Libanonu – a každý muž lingam. Jeden Japonec zazpíval podivný tragický kus a pak se dlouho recitovalo – v Ellisově případě až příliš dlouho. Myslím, že jeho poslední báseň potřebuje trochu upravit; ke konci se už všichni vrtěli. Ale ohňostroj byl překrásný. Nějaká holka, myslím, že to byla pekařova dcera Paola, ječela jako siréna, pokaždé když odpálili další rachejtli. Anebo se s někým milovala, nevím. A ten japonský pěvec vypil všechno, co mu přišlo pod ruku, a bez ustání z plných plic vykřikoval ‚Banzai!‘ Povykovali až do svítání. Ach, bylo to úchvatné, Diano, prostě přepych.“

„A kolik to stálo?“ zeptala se Diana hlasem, který se podobal matčinu, ačkoli v něm byla slyšet spíš britská angličtina a tu a tam francouzské samohlásky.

„Jak přízemní otázka, vždyť šlo o noc čiré poezie.“

„Mezi dobrou a špatnou poezií je hodně velký rozdíl, Caresse.“

„Tak tahle byla dobrá.“

„Tak dobrá jako ta tvoje?“ zeptala se Diana s nakrčeným obočím.

„Jsi nemožná. Podej mi sklenici.“ Natáhla ruku.

„Kvůli tomu jsem tady, ne?“ Diana podala matce vodu a hleděla jí přitom zpříma do očí. „Abych viděla, jak se věci mají, že?“

„Jsi tady z vlastní vůle,“ pronesla tiše matka. „Já tě samozřejmě ráda vidím, ale nemusela jsi jezdit.“

„Doktoři říkali, že...“

„Vím, co říkali doktoři,“ přerušila ji Caresse a obě zmlkly.

„Je to tady moc hezké.“ Diana vstala a podívala se z okna. Při pohledu na stromy, které pod ní rostly v strašlivé hloubce, se jí stáhl žaludek. Ucouvla. „Měla by ses přijet podívat na dům na Ibize. Vypadá báječně. Nedávno ho fotili do knihy, co se jmenuje *Kouzlo interiérů*. Ten fotograf byl ale úplně marný. Zdržel se týden, pobíhal kolem v sametovém hávu, všechno pro něj bylo *charmant* a pil *fizz*. Měla jsem sto chutí ho zaškrtnit páskem.“

„Ano, musím se pokusit za vámi zajet ...“ prohlásila Caresse bezvýrazným hlasem. „Třeba příští zimu, až přijdou bouře.“

„Ano.“ Diana se podívala na starou matku ležící v posteli, na její tvář, která vypadala na polštářích neobvykle bledě. „Snad.“

Odvrátila se a přejela rukou po klenutém opěradle křesla čalouněného vybledlým růžovým hedvábím. „Působí tady dost zvláštně.“

Matka naklonila hlavu. „Bála jsem se, že se v tak velkém prostoru nábytek ztratí, ale zapadá sem docela dobře.“

Obě ženy se často uchýlovaly k obdobné zdvořilostní konverzaci. Mohl za to Boston, zelená barva dolarovek, která jim pořád kolovala v krvi. „Zatím jsme zařídili dvaatřicet pokojů a fresky, které odhalujeme, jsou vážně úchvatné.“

Diana sledovala řečnicí matku, ale myšlenky následovaly její ruku po zvlněním, nerovném hedvábí; představila si ho, jak sedí v tomhle křesle, rozmáchlými pohyby si rozvazuje tkaničky a vytahuje z bot tetované chodidlo.

„Mám nové boty, Kryso.“ Sáhł do plátěné tašky a vyndal dvě tvrdé černé boty, chvíli si je prohlížel, odložil je na stranu a s dojemnou péčí člověka, jemuž zrovna někdo umřel, zvedl starý sešmajdaný pár. „Ale tyhle mě věrně provázejí od chvíle, kdy jsem v roce devatenáct set devatenáct vstal z mrtvých. Kolik stovek tisíc kroků jsem v nich nachodil? Kolik schodů zdolal? Na kolik dostaveníček mě dovedly, kolik bouří přečkaly?“ Díval se na ně; byly obnošené, bezvládné jako mrtvý králík, kterého před jejíma očima unášela řeka, zatímco dospělí jedli a smáli se na druhé straně zahrady. „Pohřbím je,“ usmál se. „Musejí být vyčerpané.“

„...nepřekvapilo by mě, kdybychom odhalili Michelangela nebo Raffaela.“

Diana zvedla hlavu, překvapená, že matka stále mluví.

„Věčná optimistka,“ poznamenala Diana a v krku měla sucho.

„Pruhy, nebo hvězdy, drahoušku. Je to otázka volby, víš. A přijela jsi právě včas – střecha je skoro hotová. To je věc. Slíbila jsem všem dělníkům pořádnou večeři.“

„Večeři pro všechny?“

„Dost těžko mohu některé pozvat, a jiné ne. Všichni vlastníma rukama přispěli k teplu a bezpečí tohoto hradu, a my jim musíme za jejich služby prokázat úctu. Mám v plánu umbrijskou hostinu s pečenými hrdličkami podle zvláštního receptu. Můžeš se taky zúčastnit.“

„Ne, musím...“

„Jak chceš.“ Cresse to odbyla pokrčením ramen a usmála se na ošetřovatelku, která mezitím tiše vstoupila do pokoje.

„Musím se vrátit,“ pokračovala Diana se zaťatými pěsti, „a dotáhnout rozvod. Anthony dělá problémy. Stáhl se do toho ledového venkovského domu a střílí tam všechny ptáky, co mu přijdou pod ruku. O Eleny nejeví vůbec žádný zájem a ještě se

nechal klofnout jednou ze svých sekretářek. Příšerná šedá myš, jmenuje se Anita.“

„Pochroumané mužské ego a žárlivá žena. Pane na nebi. Doufám, že máš dobrého právníka, drahoušku.“

„Ano.“ Diana upřela na matku významný pohled. „To mám.“
Matka neuhnula.

„A navíc,“ Diana lehce pohodila hlavou, „mi přijedou hosté...“

„Stejně uděláš, co budeš chtít, jako vždycky.“ Caresse se předklonila a ošetřovatelka jí naklepala polštáře za zády. „Ty nekonečné rozvodové papíry,“ řekla pobaveně. „Taková nuda.“

Diana mlčela a z rukávu si smetla neviditelné smítko.

„Nezlob se na mě, že jsem ti nepsala,“ prohlásila Caresse po chvíli mlčení. „Tvé dopisy bývají hodně ponuré.“

„Já se na tebe nezlobím. Víím, že moje dopisy nemáš ráda.“

„Ty nezáživné seznamy, cos mi posílala ze školy,“ pokračovala Caresse.

Nebyly určené tobě, pomyslela si Diana a pozorovala ošetřovatelku, jak vyhrnuje nabíraný rukáv matčiny bohatě vyšivané noční košile a odhaluje bledou měkkost kdysi silné paže. Omotala kolem ní širokou černou pásku.

„Já se nehněvám,“ pokračovala Diana. „Jenom mě rozrušily zprávy o tvém srdci. Doktoři říkali...“

„Co se stalo, stalo se, že?“ Caresse se volnou rukou natáhla pro deník, zatímco sestra mačkala balonek tlakoměru – jednou, dvakrát, třikrát – a pozorně sledovala stupnici. „Soustředme se na dnešní den, je to mnohem zajímavější. Jak dlouho se zdržíš? Dva týdny? Měsíc?“ Diana nejistě pohlédla na ošetřovatelku, ale ta nereagovala, a tak stočila oči zpátky k matce.

„Řekněme... měsíc.“

„Báječné! Můžeš se nastěhovat do letního paláce na druhé straně nádvoří. Je tam větší klid – víím, že se potřebuješ dobře

vyspat. Mrzí mě, že s tebou nemohla přijet Elena, když tu byla naposledy, byla okouzlující. Zbláznil se tu do ní jeden básník. Jak se jí daří? Vyrostla z ní krasavice?“

„Samozřejmě. Má prsa po tobě.“

Matka se usmála. „Dobře.“

Dveře se otevřely a vstoupila dívka s olivovou pleť v jednoduchých bavlněných šatech, na podnose nesla láhev vína a dvě zelené sklenice.

„Elena je záhada,“ pokračovala Diana. „Nikdy nic neřekne, ale je nad slunce jasnější, že ji něco žere. Pořád se tváří tak nešťastně jako zpráskaný pes. Vůbec nic nejí. A když už *promluví*, tak mi vyčítá, že jsem propustila Inés, což je absurdní.“ Diana se napila ze sklenice, kterou před ni postavili. Víno bylo dobré a studené. „Kdykoli přijede z Oxfordu, bydlí u Inés v tom malém bytečku v Battersea. Skoro jsem jí musela vyhrožovat násilím, abych ji donutila strávit trochu času na Ibize.“

„Kdo je Inés?“ zeptala se vágně matka a ohnula horní list rukopisu, který ne zrovna soustředěně četla.

„Moje stará španělská hospodyně. Žije teď v Anglii. Několikrát ses s ní setkala.“

„Ano, jistě.“ Caresse zvedla ruku k vlasům, aby si je odhrnula z čela. „Kolik je Eleně?“

Diana se na chvíli zamyslela. „Devatenáct?“

„Tys taky nedala dopustit na tu příšernou Belgičanku, i když byla zvrhlá,“ Caresse povytáhla obočí a spolkla prášek, který jí podala ošetřovatelka.

„Mette nebyla příšerná... měla jsem ji docela ráda. A byla jsem ještě dítě, Caresse. Někoho jsem potřebovala.“

Matka neodpověděla a mezi oběma ženami viselo tíživé ticho.

„Každopádně měla Elena přijet,“ prolomila ho Caresse. „Řekni jí, ať přijede.“

Diana zavrtěla hlavou. „Píše práci o kontemplaci nebo nějakých jiných útěšných kouzlech.“

„Má milence?“

„Ano, dalšího, který se s ní chce oženit. Naložila jsem ho u silnice na Ibize. Je to fešák.“ Diana se usmála a Caresse vyprskla smíchy. „Dlouho to nevydrží, ona je ke všem chlapům odtažitá a chladná. Člověk by z toho nastydl.“

„Možná se tím snaží něco sdělit.“

„Co třeba?“

„Co když je lesbička?“

„Možná. Ale i kdyby byla, já bych se to stejně dozvěděla jako poslední. Od tohoto království má klíče Inés.“

„Všechno se odhalí v pravý čas,“ prohlásila Caresse.

„A... jsi v kontaktu s Leoníí?“ zeptala se Diana s pohledem upřeným přes rameno k oknu.

„Ano,“ odpověděla tiše Caresse. „Před pár dny mi volala z nemocnice v New Yorku.“

„A...“

„Obávám se, že tě nechce vidět.“

Dianě se zaleskly oči. „To ti řekla?“

„Přesně těmito slovy.“

„Hm... je dost stará, aby si dělala, co chce.“ Diana se nedokázala na matku podívat, a tak se soustředila na klenbu vlastního chodidla. Má překrásně klenuté nohy. Sošné, vážně.

„Podle doktorů se dobře zotavuje. Žádné trvalé následky, jen pár jizev.“

„Ještě že jsem se tam nevláčela. Taková dálka.“

„Ano, zmínila se o tom.“

„Proto mě nechce vidět?“ Diana rozzlobeně zvýšila hlas.

„Není to snadné, že, drahoušku? Správně to odhadnout,“ prohlásila Caresse zamyšleně. Pak se jí hlas změnil a myšlenky